

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1875-04-13)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1875-04-13)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)*, Karl Schønbergs Forlag, s. 372. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-002-shoot-L0022522300020141.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Laub til Martensen
Viborg, 13. April 1875

— — — — —. Mynsters „Efterladte Prædikener“ har jeg ikke kunnet modtage og læse uden en dyb Bevægelse. Jeg blev sat tilbage i den Tid, som jeg i saa mange Henseender maa betragte som et af de vigtigste Afsnit i mit Liv. Iblandt dem, som dengang udøvede den største Indflydelse paa mig, stod Mynster dog høiest — ikke nærmest, ikke i samme Forhold som flere af mine Universitetslærere, eller i en anden Henseende af mine Jævnaldrende, — han stod mere tilbage, men over alle de Andre som den, for hvem alle vi Andre omtrent bleve Ligemænd. Ved at læse disse Prædikener, som for en Deel netop høre til dette Tidsrum, uden at jeg dog kan sige, at jeg bestemt har gjenkjendt de her meddeelte, maatte alle de gamle Følelser vaagne; jeg var i Slotskirken, saa den mægtige Skikkelse bevæge sig hen imod Prædikestolen, hørte den gamle Stemme, som saa forunderlig kunde lægge Eftertryk i Ordene. Det overveiende Indtryk, jeg fik ved at læse, var det, af det Gamle, det, vi vidste forud, at vi vilde faae, naar vi kom til ham. Dernæst har jeg ogsaa kunnet bemærke og glæde mig over, at her ogsaa er Nyt, f. Ex. ikke blot den Prædiken fra Spjellerup, den eneste fra den Tid, vi have saaledes, som den virkelig er holdt for en Landsbyenighed, men s. 373 ogsaa de gammeltestamentlige, over Abrahams Offring (jeg maatte tænke paa Søren K. og hans tidligere Forhold til M.) og Mose Psalme; ogsaa i Skjærtorsdags Prædikenen og fl. a. er der en ny Behandling af det Gamle, som tiltrækker. Men naar jeg saa spørger mig: hvad ville de sige, som tage Bogen i Haanden med en taaget Forestilling om, hvad M. var for sin Tid, og maaskee uden Sands overhovedet for en Fortid og dens Betydning, der ikke, saaledes som jeg, støttes ved, hvad jeg endnu i Aanden seer og hører? ville de kunne see, at her er Noget at lære, ja, som maaskee netop denne Slægt trænger til at lære, og særligt om „den Kunst at prædike“ ? — saa kan jeg ikke svare mig selv paa dette Spørgsmaal, men maa vente paa, om der bliver givet noget Svar. — — — —

Deres hjerteligt hengivne O. Laub.